

Crònica de cine

Martí Martorell

Eastern Promises (Promesas del este)

La darrera pel·lícula de David Cronenberg continua el camí marcat per *A History of Violence*, estrenada ara fa dos anys, la qual cosa es tradueix en un tipus de narració de caire més «convencional» que el desenvolupat fins a *Spider*. Ara bé, ni en *A History of Violence* ni en *Eastern Promises*, aquest apropament a les formes clàssiques no significa que Cronenberg renunciï a certs elements que fan que l'estil inconfusible del director es reconegui al llarg del metratge, com és l'esquarterament del primer cadàver, amb la finalitat de mostrar una vegada més els racons més foscos de l'ànima humana.

El Londres d'avui dia, però que defuig la postal turística, és el marc d'un relat que, en principi, recorda en part la idea desenvolupada per Martin Scorsese a *Departed* (*Infiltrados*). La prostitució de joves provinents de l'est, extorsionades per la màfia russa, és el punt de partida d'una història en què la trama policíaca no n'és l'eix central, sinó que pivota a l'entorn de les lluites pel poder entre els diferents subgrups mafiosos i les traïcions dels amics. A tot això cal afegir-hi una subtrama, que és la investigació paral·lela que emprèn el personatge interpretat per Naomi Watts, comare que fa la recerca d'algun familiar del nadó que ha ajudat a néixer, després que sa mare morís durant el part. Malgrat aquesta amalgama aparentment inconnexa, fot està ben embastat i la pel·lícula en cap moment mostra els repunts que s'han fet servir.

El bon enteniment que mostraren Viggo Mortensen i David Cronenberg a *A History of Violence* es torna a fer present aquí. L'actor nord-americà és totalment creïble com a xofer del fill del cap de la màfia —tot i que, sense haver-ne pogut veure la versió original, hem de suposar que el doblatge és bo. També l'esmentada Naomi Watts fa un paper molt versemblant, cosa que es repeteix amb l'actor francès Vincent Cassel, en una caracterització que podria arribar a ser histriònica, però que l'actor sap dur amb molt d'encert.

En resum: pel·lícula molt recomanable que té la virtut de no decebre els seguidors més obstinats del director canadenc ni fer sortir de les sales els espectadors pocs habituats a propostes no gaire usals.

El orfanato

Tres línies i nou paraules són prou elements per fer la crítica d'aquesta obra: homenatge al 'retalla' i 'enganxa' cinematogràfic, amb efectisme inclòs. ■

